

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. I. emelet.

A jövődő.

Az emberek mindig szerettek a jövőbe nézni, illetve szeretnék volna a jövőt előre ismerni. A jóslás ezért mindig divatban volt. Mindenféle jelekből, a csillagok állásából, a madarak röptéből és ezek beleiből gondoltak következtetni a történendőkre. Vannak emberek, akik szeretnének szellemeket idézni, akiknek tanácsát szívesen követnék. Mások cigány asszonyokhoz fordulnak, akik kártyából vagy tenyérből olvasnak ki titkokat. Újévkor is sokan szeretnének a jövőbe tekinteni. Ezért forduljunk mi most is, mint már oly sokszor tettük, a Szent Íráshoz. Találunk itt olyan igazságokat, amelyek megnyugtathatnak bennünket a jövődre nézve.

Állapítsuk azonban meg mindenek előtt, hogy Isten Ura a jövődönnek is. És Isten az Ő jóságában takarja be szemünk előtt a jövőt. Ha pedig Isten betakarta, akkor ember azt fel nem tárhatja. De emiatt nemcsak nem kell elégedetleneknek, hanem egyenesen hálásaknak kell lennünk. Ki tudná mindazt elviselni egyszerűen, amit csak egy hét rejt el előlünk? Hát még egy hónap vagy éppen egy egész esztendő? Alkalmasint összetörnénk annak súlya alatt, akár jó, akár rossz az, amit a jövő rejt magában. Még így is előfordul, hogy egy-egy ember összeroppan valamely nagy szerencsétlenség súlya alatt, de előfordul az is, hogy a nagy öröm zuzza össze a gyenge emberi szívet. Tehát köszönjük meg a jó Istennek, hogy szabad benne megbiznunk az új esztendőben és hogy minden nap fog annyi erőt adni, hogy elviselhesük akár a bajt, akár az örömet, melyben minket részesíteni fog.

A jövődre nézve nekünk sokat fog segíteni az a tudat, hogy mi Isten országának polgárai vagyunk. Az az ember, aki Krisztus, a Király alattvalójának érzi magát, nyugodtan az Ő kezébe teszi le a jövődjét. Hiszen olyan világosan megmondta Jézus, hogy ne aggodalmaskodjunk a megélhetésünk felől. Ő megadja a mindennapi kenyerünket naponta. Hogy mit fogunk enni és mivel fogunk ruházkodni, azt

bizzuk Ő reá, aki gondoskodik a madarokról és öltözteti a mező virágait. Valóban a mi aggodalmaskodásunk senkinek sem használ.

Ezzel szemben van egy egészen határozott utasítása Királyunknak: „Keressétek Istennek országát!” Tehát ne csak imádkozzunk naponta: „Jöjjön el a Te országod”, de tegyünk is valamit érte, hogy eljőjön, keressük ezt az országot. A jövődő, az új esztendő számunkra nagy feladatokat rejt. Ne gondoljuk, hogy olyan nagyon kicsik vagyunk és erőtlének. A mai idők megtanítanak bennünket arra az igazságra, hogy minden egyes ember számít. Senki sincs oly kicsi, oly jelentéktelen, hogy kivonhatná magát a nagy közösség szolgálata-tól. Sok kicsi homokszemet használnak fel nagy épületeknél is. Így nekünk is hozzá kell járulnunk ahhoz, hogy imádságunk megvalósuljon és az új esztendőben közelebb jussunk a célhoz.

Tehát a cél a fontos. Hogy a mi mindennapi életünk menetét Isten milyenek kívánja formálni, nem bír nagy jelentőséggel. Meny nyit szenvedett maga Jézus és az apostolok és az utánuk következő nagy férfiak mennyit szenvedtek és nélkülöztek! De vajjon nem állottak ők minden körülmények között Isten rendelkezésére? Talán csak akkor leszek Isten gyermeke, ha minden kedvem szerint fog történni az új évben? Nem sokkal inkább akarom Isten gondolatait megvalósítani életemben, ha önmegtágadást és áldozatokat kíván tőlem?

Ne akarjuk tehát a jövőt fürkészní. Nem lényeges mennyi öröm és mennyi fájdalom lesz osztályrészünk. Fontos csak egy, hogy örömben és fájdalomban tudjam, hogy Isten dicsőségére szabad élnem. És hogy minden újabb nap az új esztendőben is alkalom számomra valamit cselekedni, hogy Isten országa eljőjön, úgy az új esztendőben, hogy az emberek lássák, hogy Jézussal élünk, hogy Ő velünk van, hogy nekünk Ő parancsol és mi Neki engedelmesskedünk. Ekkor olyan szép lesz az új esztendőnk, hogy teljesülni látszik majd a sokszoros kívánságunk: Boldog Új Évet! Nem

csak nem fogunk félni, hanem tudni fogjuk, hogy minden nap jó vagy rossz, egyformán alkalom szolgálgni és szeretni azokat, akikkel a jó Atya minket kapcsolatba hoz. T

Áldott közösség.

II.

De akkor kibocsáták az atyafiak Pált, hogy utazzék a tenger felé Silás és Timotheus azonban ott maradának. Akik elkísérték Pált elvívék őt egész Athénig: és parancsát vévén Siláshoz és Timotheushoz, hogy minél hamarább menjenek ő hozzá, elmenének.

(Csel. 17/14—15)

Áldozat volt, amit a bereai testvérek hoztak, midőn az apostolt Athenbe kísérték, de nem kevésbé volt áldozat, amit Pál hozott, midőn két munkatársát Silást és Timotheust visszahagyta. Milyen felüdülés lett volna számára a két tanítvány kísérete, erre a nehéz menekülésszerű utra. De visszahagyta őket Bereában, mert úgy gondolta, hogy a gyülekezet palántája még fiatal és óvni és őrizni kell és ezért jó lesz, ha Silás és Timotheus még néhány hétig Bereában maradnak.

Később ezeket a szavakat írja a korintusbelieknek: A szeretet nem önző. Ezt itt maga is kiélte. Nem gondolt magára, hanem a bereai fiatal hívőkre. Hol tanulta ezt Pál? Annak iskolájában, akiről a filippibelihez írt levélben ezt írja: Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is. Aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén. Milyen egy áldozat volt, melyet Urunk és Üdvözítőnk hozott, midőn Atyjának dicsőségét elhagyta és a mi szegény földünkre jött. Mi volt az ő számára, ki tiszta és szent, midőn a mi bűneinkkel és vétkeinkkel megterhelve, mint Isten Báránya a mi nyomoruságunkat a golgotai keresztre vitte. Egész élete, szenvedése, halála, föltámadása és ülése az Atya jobbjára, mind érettünk volt. Nem magának élt és nem önmagát szerette. Mindent odaadott. Ezért magasztalta föl Isten és adott neki olyan nevet, amely minden név fölött való, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, amelyek a földön és a föld alatt vannak, s minden nyelvnek be kell ismernie, hogy Jézus Krisztus Ur az Atyának, Istennek dicsőségére. Milyen példát adott nekünk ezzel az Ur és Pál megmutatta, hogy mit jelent az ő ösvényére lépni és őt követni. Pál soha nem gondolt a maga kényelmére és sohasem a maga akaratát akarta érvényre juttatni. Alap gondolata mindig Isten országának érdeke volt. Ha csak egy időre is szolgálhatott azzal a bereai

gyülekezetnek meghozta azt az áldozatot, hogy Silástól és Timotheustól, kikkel oly szoros összeköttetésben volt, elváljon. Mivel maga kiélte, hogy a szeretet, az áldozat azért mondhatta: Ugyanazon indulattal legyetek, amellyel Jézus volt.

De ez mindjárt felteszi azt a kérdést, vajjon mi is azzal az indulattal vagyunk-e mint az Ur, vagy mint Pál apostol? Nincsen-e még sok önzés a mi életünkben, még az Ur szolgálatában is? Nem gondolunk-e sokat kényelmünkre, magunkra, a mi tiszteletünkre, elismerésre? Ne mondd oly gyorsan, nem, hanem eredd e kérdéssel a csendességbe és Istennel beszélj e kérdésről. Kérdezd meg Őt azután, hogy Ő miként ítél a dologban? Mily másképp lehetne az Ur áldása életünkön és munkánkon, ha mi nem volnánk annak oly gyakran az akadályai. Gondolj erre. Azon indulattal. Ez nemcsak papoknak és prédikátoroknak szól, hanem Isten minden gyermekének. Férfiaknak nőknek egyaránt. Azon indulattal vagy, mind Jézus? Megértetted már, hogy a szeretet lemondás, odaadás és áldozat? Ah, mi oly szívesen akarunk kapni, hol adni kellene. Nem réghen egy értesítést kaptam, két fiatal hívő esküvőjéről. Az irtam nekik ez alkalommal, hogy házasságuk csak akkor lesz boldog, ha mindketten elsősorban nem arra gondolnak, mily boldoggá lehetnek, hanem arra, hogy mily boldoggá tehetik egymást. És ami a házasságban érvényes, érvényes életünk minden vonatkozásában. Érvényes a gyülekezeti életben is. Ki önmagának él és magát szereti, még nem értette meg a kereszténység igazi lényegét és az még nem valódi követője Jézusnak.

Nem volna szerencsésebb sok házasság, ha a szeretetet nem kapni, hanem adni akarnák? Addig, míg valaki csak kapni akar, igazi örömet, boldogságot nem talál, mert amit kíván, nem érheti el. De ha életcélunkat abban látjuk, hogy másokért éljünk és áldozzunk, akkor abban a szolgálatban oly boldogságot találunk, amit soha senki el nem vehet. Ah, ha Isten gyermekei abban vetélkednének, ki tud önfeláldozóbb, önzetlenebb lenni.

Egy ilyen nemes vetélkedés volt Pál és a bereai testvérek között. Mindketten áldozatot hoztak egymásért, amelyet egyáltalán nem éreztek áldozatnak, hanem úgy tekintettek, mint valami természetes magától értetődő dolgot. Vajha ezt az érzületet adná az Ur nekünk is.

Midőn Pál Athénbe érkezett, úgy érezte, hogy ama bálványimádó város minden terhe az ő lelkére nehezedett. És ezzel a pogánysággal szemben egyedül áll, az áldott bereai imaközösség után. Ugy érezte, hogy most már Silás és Timotheus szükségesebb volna az atheni munkához, mint Bereában. E munkánál nem akart egyedül lenni és ezért kérte őket.

Most az Ur munkásai sokszor örülnek, ha egyedül lehetnek egy munkánál, mert félnek, hogy valaki a dicsőséget elhalásztatja előlük. Most egyedül akarnak lenni, hogy ne kelljen az eredményben osztozni. Pál apostol egy pillanatig sem gondolt arra, hogy jobb volna egyedül lenni. Nem. Vágyott segítségre. Ilyen önzetlen egyöntetű szeretetben állasz testvéreiddel? Örülsz szolgálatuk felett és segítségüknek? Nem vagy féltékeny szolgálatukra? Annak is örülsz, ha munkatársaidat jobban kedvelik mint téged? Az a legfontosabb, hogy az Ur dolga legyen az első, akkor nem gondolunk a mi tiszteletünkre és hogy mit mondanak az emberek.

Ah, ha az Ur nekünk ilyen önzetlen áldozatkész szeretetet adna! Isten kész egy ilyen szeretettel szívünket megtölteni, csak az a kérdés, hogy te kész vagy-e azt elfogadni? Kész vagy úgy szeretni, mint az Ur Jézus szeretete? Tényleg akarsz? Akkor mondd meg az Urnak és Ő adhatja és adja is neked.

(E. Modersohn után: l. j.)

Boldog új évet.

Boldog új évet kívánnak egymásnak az emberek. Amikor erre gondolunk, beszélhetünk arról, hogy milyen különböző felfogásuk van a boldog új évről az embereknek és milyen különböző helyzetektől, körülményektől alkalmaktól várják azt. Egyiknek véleménye szerint, akkor lenne boldog az újév, ha sok pénze volna, másiknak valamiben sikere, a harmadik az egészségben látja a boldog új esztendő kizárólagos alapját. De most gondoljunk arra, hogy amikor valakinek boldog új évet kívánunk, mit teszünk azért, hogy az illetőnek valóban békés és boldog új esztendeje legyen?

Te is kívántál boldog új évet. Talán szüleidnek, gyermekeidnek, házastársadnak, lekipásztorodnak. De mit tettél és teszel, hogy tényleg előmozdítsd számukra a boldog új évet? Igyekez-e a magad részéről az Ur Jézus hegybeszédének boldogságát a te életedben átplántálni abba, kinek boldog új évet kívánsz? Nem éppen te fogod-e szeretetlenséggel, ridegséggel, büns viselkedéssel esztendejét elrontani annak, kinek ma boldog új évet kívánsz?

Hordozod-e azokat imádban és őszinte lélekkel vágyakozol-e hogy kívánságod és üdvözléted, ne hangzatos szólam, hanem szívedből fakadó áldás legyen?

Ha így kívánsz másoknak boldog új évet, akkor remélheted, hogy annak áldása rád is visszahull és minden körülmények között neked is valóban áldott, kegyelemben gazdag új esztendőddé lesz.

(l. j.)

Szegénység — gazdagság...

...szegénységet, vagy gazdagságot ne adj nekem (Péld 30/8)

Egy hideg téli napon meglátogattam egy családot. Nagyon szerény helyzetben voltak és az anya keservesen panaszkodott ninestelenségük, szegénységük miatt. A férj munka nélkül, tüzelő alig, s a jobb jövő reményében adósságokból éldegéltek. A férfi jóindulatu világi ember, ki hébe-hóba maga is eljött a közösségbe, az asszony hívó. Sajnos olyan mint nagyon sok, — sem hideg, sem hév. Csekély ok elég, hogy a közösségtől visszatartsa, de néha nagy buzgón örvendezett a gyülekezetben és olyankor erősen fogadkozott, hogy most már átláthatosabb lesz és komolyabban veszi a lelkiéletet. Amikor meglátogattam őket és az iránt érdeklődtem, miért nem keresik fel a közösséget, hiszen egy közösségen keresztül lehet növekedni, megerősödni a hitben, közös imában fordulni az Urhoz, tanítást nyerni és lelkileg felüdülni: beismerte hanyagságát, hogy imáéletében, igeolvasásban is nagyon hanyatlott, de azzal mentegette magát, hogy nagy nyomorúsága miatt, sem kedve, sem ruhája nincs az emberek közé menni. Nagyon ki van mindenből kopva és ilyen körülmények között nem esoda, ha semmi vágya nincsen. Éreztem, hogy minden vigasz, minden utmutatás hiába. Ez a nő nem látja be, ha komolyabban keresné az Urat, jobban meglátná a kimenetelt nyomorából. Ha pillanatnyi segítséget kapna is, ismét belesüllyedne lekinyomoruságába, mert nem a testi és anyagi bajok, hanem egészen más az ami őt az Urtól, igéjétől és a közösségtől visszatartja.

Néhány hónap múlva ismét meglátogattam e családot. A férfi dolgozott, sikerült ruhát is vásárolniok, sőt egy disznócskát is vettek. Mig téli látogatásaim alatt állandó panasz között és szomorúságban éltek, most a kikelettel mintha hozzájuk is beférközött volna egy kis napsugár. De az anyagi helyzetük jobbrafordulásával nem változott meg lelki állapotuk. Hanyag, ellanyhult, állandóan kifogásban élő emberek maradtak. Most már nem a nyomorúság, hanem a gyerekek és a disznó miatt nem jöhettek a közösségbe, nem tudtak lelkileg elmélyülni és nem törődhetek lelküdvösségükkel.

Mikor hazafelé ballagtam, eszembe jutottak e fenti igék: ... szegénységet, vagy gazdagságot ne adj nekem, táplálj engem hozzám illő eledellel. Oh Uram, Igen, ne adj oly dolgot, mely ürügy lehet arra, hogy lelkileg ellanyhulhassak, visszaesuszthassak, vagy ne engedjen szent közeledbe.

A szegénység és gazdagság fogalma nagyon tág. Ismertem e fenti családnál szegényebbet és mégis megtudott állni buzgón az Ur mellett és volt ideje, kedve megpihenni az Ur számolyánál, azután ismertem náluk sokkal

gazdagabbat, kinek gazdagsága szintén nem volt akadály a számára, hogy életét az Ur kezébe tegye és az Ő teljes és szent akaratát keresse. Lám a bibliai Filemon gazdag ember volt, de életét, vagyonát és házat az Ur szolgálatába adta állítani, míg a fenti családnak elég volt egy hitvány malac ahhoz, hogy ne kívánkozzanak az élet kenyeré után és ürügyül használják hanyagságuk mentegetésére.

Nem találkozunk-e ilyen esettel minden gyülekezetben? Egyes lelkeket visszatart a szegénység, a munkanélküliség attól, hogy hitéletük fejlődjen, növekedjen és férfiaságra jusson. És ugyanazok a lelkek hanyagok, kényelmesekek és felületesekek lesznek, ha helyzetük jobbra fordul és kimenekültek a nínstelenség és nyomor karmaiból. Talán te is így vagy? Helyzetedet, nyomoruságodat, szegénységedet, ruhátlanságodat hozod fel gyenge lelkiállapotod okául, vagy a munkát, kertet, jószágot, házat, amit Isten áldásul adott és amiért hálásan kellene az Ur előtt leborulni, az számodra átok, kolonc lett, amely miatt nem tudsz hűségesen szolgálni, elmélyülni az Urban. Oh kedves lélek, ne a külső kedvező, kedvezőtlen körülményeidben keresd gyenge lelkiállapotod okát, hanem belül. A szivedben. Ott van a nemakarás, a lustaság, a kifogások, gyengeségek, engedékenységek tárháza. Onnan származik a lelki vakság, amely nem becsüli többre a mennyeit, mint a földit és nem akar erőszakkal, legyőzve a szív tisztátalan, földies, anyagi indulatait, a mennyeiekkal foglalkozni.

Önmagunkba tekintve és gyengeségünket látva kérjük az Urat: Uram erősíts meg, hogy se a szegénység, a bűn mélysége, gazdagság, emberi hiúság magassága Tőled el ne szakítson. Taníts meg, hogy mindent helyesen tudjak értékelni a Te világosságod tisztaságában és meglássam, hogy a Te terved, akaratod, a veled való kapcsolat az egyetlen helyes irány, melyen keresztül minden romlandót elhagyva, dicsőségedbe juthatunk. (l. j.)

H I R E K

HAZATERÉS. Özv. Sebele Andrásné, — Sebele György bácskai szuperintendensünk édesanyja — 1941. évi december hó 18-án 73 éves korában Ujvidéken elhunyt. Az Ur vigasztalja meg az elválás fölött szomorkodó családot.

o — — o

AZ EGYETEMES IMAHÉT az új esztendő első egész hetében, január 4-től, január 10-ig fog tartani. *Hétfőn:* Hála, vallástétel és kérés; *kedden:* Az egy, egyetemes egyház; *szerdán:* A népek és kormányaik; *csütörtökön:* Missziók; *pénteken:* Családi élet és nevelés; *szombaton:* Belmisszió és evangelizáció, lesznek az imádság tárgyai.

DRUM ADOLF ujverbászi prédikátor testvérünk írja, hogy a szenttamási árvaház javára sok természetbeni adományok mellett tekintélyes összeg is gyűlt össze. Ezen felül a nyár folyamán négy árvát gondozott a gyülekezet. Ez valóban az Urtól van. Reméljük, hogy az ujverbászi testvérek tapasztalni fogják, hogy megvalósul náluk is az, amit az Üdvözítő mond: „Aki egy ilyen gyermeket befogad az én nevében, engem fogad be.”

o — — o

A KERESZTYÉN KÖNYVESHAZ igazgatósága kéri a prédikátor testvéreket, hogy az évenként szokásos elszámolásukat az általuk kezelt ingatlanról az új esztendő első hónapjában szíveskedjenek beküldeni.

o — — o

MELLE PÜSPÖK UR levelében a többi között ezeket írja: „A Békeharang utolsó számának, amelyben a nyiregyházi konferenciáról részletes jelentés volt közölve, nagyon örültem. Ezáltal gyülekezeteink tagjai abba a helyzetbe kerülnek, hogy megismerjék mindazt, amit a konferencia nyújtott és ugyyszólván átéljék mindazt, ami ott történt. Ezáltal új indítást kapnak az Isten országában való munkálkodásra. Az a benyomásom, hogy ez a történelmi konferencia az összmunka újjáéledésének kiinduló pontja lehet. Ahová csak eljutottam Németországban az utolsó hetekben, mindenütt beszéltem egyet-mást Magyarországról. Gyülekezeteink a jövőben többet fognak rátok gondolni és értetek imádkozni.”

Szerkesztői rovat.

AZ UJÉV ALKALMABÓL köszöntjük *l. olvasóinkat!* Szívvel kívánjuk a jó Atya áldását, békességet és örömet az új munka-esztendőre. Hiszen olyan idöket élünk, amikor minden ember számít. Ezért senki se gondolja, hogy élete jelentéktelen. Kívánjuk, hogy minden egyes k. olvasónk érezze, hogy az Ő szeretetére és az Ő szolgálatára is számít Isten ebben az új esztendőben!

o — — o

KÜLÖN AKARUNK k. munkatársainknak új erőt és új örömet kívánni a munkához. Napjainkban sok a tennivaló. Nem kell keresnünk az alkalmat. Ezer alkalom kínálkozik minden nap. Ne feledjük el, hogy szolgálatot vár tőlünk a jó Isten. Ne válogassuk a szolgálatot. A legnehezebbet és legegyszerűbbet az Ő nevében és az Ő dicsőségére végezzük el.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár. Nyomdáért felel: Henczer István.